

Kirjoittaminen.

Luultavasti ei löydy juuri mitään
niin suloista, niin tyydyttävää, hauskaa;
mutta luultavasti myöskin ei mitään niin
vaikeasta, työlästä kuin kirjoittaminen.
Luulisi kyllä että tuo työ, tuo kirjoittami-
nen ei ole ninkkään vaikea — onhan jäi-
sä ajatuksia, saahan sitä miettimällä ja
luummimalla aina jotakin hauskanlaista
kokoora, jota voisi kirjoittaa. Kun sitä luo-
lee. Mutta se onkin luulo, vain luulo.

Teepe' hoetut. Mieti, ajattele, ehkä
lopuksi saat kokoon pienen novellin, ehkä
vain sadun. Sinulla on nyt hyr' toivo:
onhan sinulla ainesta kirjoittamiseen; jäi-
säsi on juoni herttomukseesi valmiina, sinä
tiedät kaikki, mitä sinun pitää kirjoittaa.
Reippaasti ja ilomielin tartut kynään
— ja aloitat. Pienä kirjoitat muutamia
rivin, mutta yht'äkkiä herkeet kirjoitta-

masta. Mistä syystä? Hyvin yksinkertaisesti siitä syystä, ettei löydy sanoja. Sinä varsin hyvin tiedät, mitä sinun juti kirjoittaa, mistä ja mihin ta-
paan, mutta siltikään ei löydy kyse-
ä. Sinä istut tuossa pöytäsi ääressä
hermostuneena ja väsyneenä, mietit,
aprikoit — ja hikoilet. Mutta jatkas-
et voi. Lopulta sekaantuu sekin hu-
ra, se alkuaikhe, jonka perustuksella
sinun juti kaikki kirjoittaa, ja koko
aivoissa syntynyt kertomuksesi häm-
mentyy sekaavaksi kaokseksi. Kaikki
on mennyt myttyyn. Väsyneenä sekä
nuumien että selun joudetta nouset ylös
kirjoituspöytäsi äärestä ja harmittelet
koko päivän. Olet sanalle sanoen pois
tolalta.

Ja niin käy useat herrat. Niin jät-
tymystä ja taas jätettyä. Oma koke-
nemättömyyteni tulee selvemmäksi, ja si-

nä repeat huomaamaan, ettei itse asias-
sa kykenekään kirjailijaksi.

Mutta — vasta silloin, kun itse
huomaa, että on tyhmiä, vasta silloin
löytyy mahdollisuus tulla viisaaksi.
Vasta siis useiden pettymysten, useiden
mytösten menneiden yritysten jälkeen
koittaa se mahdollisuus, että yritykset
voivat onnistua, ettei tavanmukai-
nen pettymys ilmestykään. Silloin
alkaa vähitellen mielessäsi nöyrä
ilo, ilo, joka ei enää ole ainoastaan
itsekkäisyyttä, ylpeyttä; vaan ilo,
joka on kütöllisyyttä. —

Paljon, paljon fromistusta tarvi-
taan siis, ennenkuin oppii kirjoittamaan.
Pitkä raskas harjoitusaiha, täynnä ko-
via pettymyksiä, katheria mielentiloja,
on läpikäytävä, kärsittävä — ja sitten,
sitten vasta valaisee loivo, lahti jii-
meä-prolkua, sitten vasta se valoh.

lallansa ohjaa harhaileva kulkijain
siihen paikkaan, johon hän pyrkii,
joka on hänen päämäärinsä.

18"/ix 99.

Lapsuus.

Tuetaan lapsuudesta ihmisen
onnellisimpana aikana. Aina kiitetään
ja ylistetään ja verhoaa ihanteellisuu-
den vaippaan tuo "kultainen lapsuuden-
aika." Ei löytynyt silloin suruja, eivät
painaneet mieltä mitkään huolet, eivät
rasittaneet mitkään epäilykset. Kaikkeen
uskoi, kaikkeen luotti, kaiken kanssa su-
lautui yhteen. Päivä meni, toinen tuli.
ilman että sitä huomasi; rauhallinen hu-
lettomuus ei nähnyt ajan vierimistä.
Olikin isä ja äiti, joihin kaikesta huolen
jätivät, joihin aina saattoi turvautua ja luot-

taa. Olikan oma koti, joka aina suojaa
ja lämmintä tarjosi aivan pyytämättä-
kin; ja kun illan suussa Nukku Matti
piippasellaan pikku silmiä kiinni paimoi,
silloin ei tarvinnut muuta kuin mennä
omaan pikku sänkyynsä ja siihen isän
ja äidin siunaamana nukkua. — — —

Niin, niin, jokainen vanhempi ih-
minen, joka jo aikoja sitten on jättänyt
lapsuutensa, lämpimä ja innostuu aina
muistellessaan tuota mennyttä lapsuut-
taan ja on aina valmis kutsumaan sitä
elämänsä onnellisimmaksi ajaksi.

Mutta mitä ajattelee lapsi itse?
Onko se onnellinen, tyytyväinen? Jos tar-
hasti seuraat lapsen joka päiväistä elä-
mää, jos vaikka menet yhdeksi päiväksi
vieraisiin jorkun perheen luo, jossa on
paljon pikku lapsia, tahi jos viikodin
aivan objektiivisesti, ilman minkään-
laisia mielikuvia, ajattelet omaa lap-

suuttari, niin tulet ehdottomasti siihen päätökseen, että lapset itse eivät ole onnellisempia kuin aikuiset, huomaatpa lisäksi sen, että lapset itse ajattelevat, että aikuiset ovat heitä onnellisemmat, aikuiset kun saavat "tehdä" mitä he tahtovat ja elää aivan oman mielensä mukaan. — Ja aivan varmaa onkin, että lapset eivät osaa käsittää omaa "onnea"; ja kuinka he voisivatkaan käsittää, kun he eivät ole koettaneet mitään toista — esim. aikuisten "onnea."

Pääpointti, mihin me tässä olemme päässeet, on siis se, että lapsi itse ei ole onnellisempi kuin aikuinen, vaan että se päin vastoin luulee saavuttavansa vielä suuremman onnen aikuiseksi tultuaan.

Katsokaamme nyt, miksi siis varhat ihmiset niin mielellään kiittävät

"kultaista lapsuuttansa." Me löydämme
 tähän heli paikalla kaksi voimakasta
 syytä. Ensimmäinen syy on tuo tuttu
 piirre ihmisluonteessa, että ihminen
 ei ole tyytyväinen siihen, mitä on. Hän
 tähtää katseensa johon steenpäin, jossa
 toivon utukuvat häämoittävät, tahii
 taaksepäin, jossa entiset ilot silmää
 ja mieltä hyräilevät, sillä — ja se
 on juuri se toinen syy — hän muis-
 taa tuosta entisyydestä ainsastaan sen
 hauskat puolet; — sen ikävyydet, sen
 monet jikkusurut on hän tykkonään
 unohtanut.

Nämä kaksi syytä ovat juuri se
 alkuperä, josta on lähtenyt lapsuuden
 ylistys — ~~vaiikka ei lapsuus~~ mutta
 ne ovat myös se perustus, jonka nojal-
 la voi väittää, ettei lapsuus ole sitä,
 johon sitä ylistetään.

Niinpa sanookin suuri ruotsalai-

ner runoilija, Tegner, runossaar "Kronos'
söner"

Dröm ej bort ditt lif i minnets land,
tro ej allt det smickes hoppet säger!
Deras skuggspel gif en blick ibland,
njut och verka i den stund du eger!

18²¹⁻²²/x 99.